

før, de Folk, der staa i Spidsen for den, ville nok sørge for at gaa saa forsigtig frem, at ikke deres Obligationers Kurs kommer saa langt ned, at intet Menneske kan staa sig ved at tage deres Obligationer til Laans, og at de gode Pantar ikke skulle frygte for at komme i slet Selstaa, som vil paadrage dem eventuelt solidarisk Ansvar.

P. G. C. Jensen: Det lader sig jo ikke nægte, at de industrielle Ejendomme for Njeblikket ere Realkreditens Stedbørn. Der er intet Menneske, der vil have med dem at gøre, den ene og den anden Kreditforening udelukker enhver Hensyntagen til den Industri, der drives i en Ejendom, hverken Landkreditforeningen eller Kjøbenhavns Kreditforening eller Købstædernes Kreditforening for Nørrejylland ville tage Hensyn til den Industri, der drives i en Ejendom. Det synes derfor at være ganske naturligt, at der ved Lejlighed gøres noget for at aabne Afdgangen for industrielle Ejendomme til at faa Realkrediten ordnet paa en tilsvarende Maade, som andre Ejendomme have den. Dette Lovforslag bæres jo frem af de industridrivende. Ikke nok med at der er indgivet Andragende om det fra forskellige Mænd, som støtte Sagen, men Sagen er jo ogsaa støttet af Industrimødet, Fællesrepræsentationen for Haandværk og Industri, og, hvad jeg lægger mere Vægt paa, det er mig bekendt, at meget fremragende industridrivende, som ganske vist ikke selv ville benytte Kreditforeningen — jeg mener ikke have Brug for den — have til sagt deres Støtte til denne Sags Administration, til at bære denne Sag ud i Livet. Derpaa lægger jeg en overordentlig Vægt; thi naar ansæte og fremragende Repræsentanter for den industrielle Stand ikke blot give Sagen deres Tilslutning paa Papiret, men ville være med til at hde deres Arbejde og deres personlige moralske Garanti ved at bidrage til at føre Sagen ud i Livet, mener jeg, at derpaa ligger dog den største Vægt. Der kan aldeles ikke tages Hensyn til den Mulighed, at mange af de Folk, der have indgivet Begæring om at være med til at faa Laan, muligvis ville trække sig tilbage. Det sker altid. Det skete, da de første Kreditforeninger her i Landet bleve dannede. Det var endog i Begyndelsen saaledes, at Kreditforeningerne havde store Vanskeligheder ved at faa det fornødne Betsøb indgivet i den første Termin. Det er ganske naturligt; thi det tager en Del Tid at faa Sagen gennem Lovgivningsmagten og derefter faa Foreningen dannet og bragt i Virksomhed. Men derpaa skal man ikke

lægge Vægt. Man kan være sikker paa, at her er Spørgsmaal om at afhjælpe en Trang, som Industrien selv føler, og naar der ikke forlanges andet af Lovgivningsmagten end de ringe Begunstigelser, hvorom her er Spørgsmaal, indser jeg ikke, at man bør vægre sig ved at give dem. Naar der i Almindelighed begæres Begunstigelser til en Kreditforening, regner jeg det for at være vel omtrent den vigtigste, at man forlanger Tilladelse til, at umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler anbringes i den. Det forlanges ikke her. Hvis man nogen Sinde vilde sige, at Staten satte sit Stempel paa en Kreditforening, maatte det vel være derved, at Midler, tilhørende umyndige, for hvem Staten er Pupillautoritet, kunde anbringes i saadanne Obligationer. Det forlanges ikke her, og derfor forekommer det mig, at man ikke ved denne Kreditforening kan tale om et Statens Stempel. Det er naturligvis en Inkurie, naar der i Lovforslagets Titel staa: Forslag til Lov om Oprettelse af en Kreditforening for industrielle Ejendomme. Thi derom er der jo slet ikke Tale; det forlanges jo ikke af Rigsdagen, at den skal være med til at oprette en Kreditforening — der forlanges ganske simpelt kun, at der skal være Mulighed for, at andre kunne oprette den. Derfor plejer Navnet paa slike Love ogsaa altid at være: Love om Begunstigelser for vedkommende Forening.

Jeg mener altsaa, at jeg i Princippet maa slutte mig til dette Lovforslag. Jeg ønsker gerne at bidrage, hvad jeg kan, til, at Industrien kan faa Afgang til Realkredit, at saa afhjulpet det Savn, som virkelig efter min Overbevisning føles paa mange Steder af Industrien; men jeg er ikke blind for, at der er store Vanskeligheder at overvinde. De ligge jo, som det allerede er udtalt af flere ærede Talere, deri, at man ikke ret godt kan give rationelle Regler for Takstationerne. Man kan give rationelle Regler for Takstation af Landejendomme og Købstadejendomme, saadanne Ejendomme, som hver for sig har noget vist ensartet og fælles. Der kan man udfinde Regler, som i Almindelighed skulde følges. Og dog, selv om disse Regler følges, kan man ikke, som allerede fremhævet, undgaa at tage fejl ved deres Anvendelse; men saadanne rationelle Regler tror jeg ikke det er muligt i og for sig at foreskrive for Takstation af Ejendomme, som de her omhandlede. Jeg skulde derfor være meget tilbøjelig til at ønske, at man, hvis dette Forslag blev Lov, vilde kalde den eventuelle Forening noget andet end Kreditforening, og at man vilde kalde de Obligatio-